

1. Волинець Л. Війна - це найбрутальніше порушення прав дитини : [розмова із керівником Управління забезпечення діяльності Уповноваженого Президента України з прав дитини] / Людмила Волинець ; розм. Оксана Миколук // День. – 2014. – 27 серп. (№ 157). – С. 6.
2. Конвенція о правах ребенка (принята Генеральной Ассамблеей ООН 20 ноября 1989 г.) // Сборник международных стандартов и норм ООН в области правосудия в отношении несовершеннолетних. – М.: Юнисеф, 1998. – С. 23–50.
3. Конституція України від 28 червня 1996 г. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/504/96-вр>
4. Оніщенко Н.М., Львова О.Л., Сунегін С.О. Права і свободи дитини: вступ до проблеми / Н.М. Оніщенко, О. Л. Львова, С.О. Сунегін [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://kul.kiev.ua/images/chasop/2013_2/13.pdf
5. Про охорону дитинства : Закон України від 26 квітня 2001 р. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/504/96-вр>
6. Толкачова Г.В. Еволюція правового забезпечення гарантій захисту прав і свобод дитини / Г.В. Толкачова [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://kul.kiev.ua/images/chasop/2014_1/chas14_1.pdf
7. Шульц О.А. «Права дитини» як категорія сучасного конституційного права / О.А. Шульц [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.kul.kiev.ua/images/chasop/2009_3/CHAS09_91.pdf

Погибко І.

(наук. кер. – доц. Пивоварська К. Б.)
 студентка V курсу фізико-математичного факультету
 Полтавського національного педагогічного університету
 імені В. Г. Короленка

Право громадянина на оплату тимчасової непрацездатності

Проблеми охорони здоров'я населення та діяльність, спрямована на збереження і зміцнення здоров'я, вимагають постійної уваги з боку держави. Охорона здоров'я визнається одним із пріоритетних напрямів державної політики та забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм.

Держава створює умови для ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування. У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно.

Держава сприяє розвитку лікувальних закладів усіх форм власності. Згідно ст. 49 Конституції України кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування [1].

Право на матеріальне забезпечення та соціальні послуги за страхуванням у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності мають застраховані громадяни України, іноземці, особи без громадянства та члени їх сімей, які проживають в Україні відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 23 вересня 1999 року [2].

Юридична підстава соціального забезпечення тимчасовою непрацездатністю як страховий ризик. Тимчасова непрацездатність - це такий стан організму людини або збіг життєвих обставин, при якому він не може виконувати свої трудові функції протягом певного періоду. На сьогодні умовою підтвердження тимчасової непрацездатності в Україні, яка надає право на допомогу по тимчасовій непрацездатності відповідно до ст. 31 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування», є наявність належним чином оформленого лікарняного листа або іншого документа, що засвідчує тимчасову

непрацездатність. Порядок видачі таких документів регулюється Інструкцією про порядок видачі документів, що засвідчують тимчасову непрацездатність громадян, затвердженою Наказом Міністерства охорони здоров'я України від 13 листопада 2001 року. Відповідно до даної Інструкції, тимчасова непрацездатність працівників засвідчується листком непрацездатності [3]. Крім листка непрацездатності цим нормативним актом встановлено вичерпний перелік інших видів документів, що підтверджують тимчасову непрацездатність (видаються для інших категорій фізичних осіб).

Згідно «Інструкції про порядок заповнення листка непрацездатності» від 03 листопада 2004 року листок непрацездатності – це багатофункціональний документ, який є підставою для звільнення від роботи у зв'язку з непрацездатністю та з матеріальним забезпеченням застрахованої особи в разі тимчасової непрацездатності, вагітності та пологів [4].

Розмір допомоги по тимчасовій непрацездатності визначається відповідно до тривалості страхового стажу працівника. Згідно п. 1 ст. 24 Закону «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» дні хвороби працівникові мають оплачуватись у розмірі 50% його середньої зарплати, якщо він має страховий стаж до трьох років; 60% середньої заробітної плати – якщо страховий стаж від трьох до п'яти років; 70% середньої заробітної плати – якщо страховий стаж від п'яти до восьми років, 100% середнього заробітку якщо страховий стаж понад 8 років [2].

В деяких випадках, визначених Законом, працівникам можуть відмовити у призначенні допомоги по тимчасовій непрацездатності [2].

Допомогу по тимчасовій непрацездатності виплачують у страхових випадках, які спричинили тимчасову непрацездатність, коли вони настали у період роботи. Цю допомогу можуть одержувати застраховані особи, як працівники підприємств так і особи, які працюють за наймом у фізичних осіб. Система оподаткування, на якій перебуває роботодавець значення не має. Таке право є і у фізичних осіб, які добровільно сплачували внески до Фонду страхування від непрацездатності або є платниками єдиного податку.

Сучасний рівень соціального захисту населення в Україні потребує подальшого розвитку і вдосконалення. Для покращення досконалості системи соціального страхування на випадок тимчасової непрацездатності, зокрема, виникає необхідність прийняття закону про загальнообов'язкове медичне соціальне страхування як необхідної умови для захисту найменш забезпечених верств населення, надання чіткої адресної допомоги. Недостатність фінансування за умов гострого дефіциту бюджетних коштів системи соціального забезпечення, загострення демографічної ситуації у державі, зумовлюють реформування національної системи охорони здоров'я, а саме перехід від виключно бюджетного забезпечення до нової бюджетно-страхової моделі, що фінансується за рахунок цільових страхових внесків працівників, підприємств, а також за рахунок бюджетних коштів [5]. На сучасному етапі розвитку більшість країн світу шукають оптимальні шляхи поліпшення соціального захисту населення. Одним із перспективних вважається розвиток недержавного соціального страхування, який передбачає масове залучення недержавних установ у цю сферу. Для цього необхідно реформування законодавчої та удосконалення нормативної бази загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Література:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 23 вересня 1999 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>
3. Інструкція про порядок видачі документів що засвідчують тимчасову непрацездатність громадян, затверджена Наказом Міністерства охорони здоров'я України від 3 листопада 2001 р. [Електронний ресурс] Режим доступу // <http://search.ligazakon.ua>

4. Інструкція про порядок заповнення листка непрацездатності, затверджена Наказом Міністерства охорони здоров'я України від 3 листопада 2004 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua>

5. Белінська О.В., Бастричев В.С. Соціальне страхування. //Особливості розвитку//Сучасні підходи, методи і моделі в управлінні фінансами: економічний і соціальний аспекти. Збірник статей та доповідей II Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих вчених (14-15 травня 2009 р.). 2009.-Т.2. –С.16-18.

Іванова Т.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

*студентка I курсу факультету філології та журналістики
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Права дитини в Україні

Кожен член суспільства має права. Оскільки дитина є повноцінним членом суспільства, вона також має свої права, деякі особливості реалізації яких обумовлені виключно тим фактом, що її фізична та розумова незрілість потребує спеціальної охорони і піклування, включаючи належний правовий захист. В залежності від віку дитини, законодавством передбачено різний обсяг та механізми реалізації її прав. Повноцінний та дієвий захист прав дитини є обов'язком держави. Основним міжнародним документом, який регулює відповідне питання є Конвенція про права дитини від 20.11.89. В українському законодавстві основними правовими документи з цього питання є – Конституція України, Сімейний кодекс України (далі – СК України), Закон України «Про охорону дитинства», Цивільний кодекс України (далі – ЦК України).

Серед загальних прав дитини, які гарантуються міжнародним та національним законодавством, як правило виділяють наступні:

- право на життя;
- право на охорону здоров'я і безоплатну кваліфіковану медичну допомогу;
- право на безпечні умови для життя і здорового розвитку;
- право на ім'я та громадянство;
- право на рівень життя, достатній для фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку;
- право на вільне висловлювання особистої думки, формування власних поглядів, розвиток власної суспільної активності;
- право на свободу совісті та релігійних переконань;
- право на отримання інформації, що відповідає її віку (в тому числі право на вільний пошук, отримання, використання, поширення та зберігання інформації в усній, письмовій чи іншій формі, за допомогою творів мистецтва, літератури, засобів масової інформації, засобів зв'язку (комп'ютерної, телефонної мережі тощо) чи інших засобів на вибір дитини);
- право на звернення (зокрема, до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, засобів масової інформації та їх посадових осіб із зауваженнями та пропозиціями стосовно їхньої діяльності, заявами та клопотаннями щодо реалізації своїх прав і законних інтересів та скаргами про їх порушення);
- право на свободу, особисту недоторканність та захист гідності (зокрема, дитина вправі особисто звернутися до державних органів за захистом своїх прав, свобод і законних інтересів);
- право на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї одного з них та право на піклування батьків;
- право на освіту;